

РЕШЕНИЕ

№ 17960

гр. София, 27.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 20.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4325** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на С. А. Х., гражданин на С., ЛНЧ7003435057, с адрес: [населено място], [улица], ателие I - търсещ закрила чрез адвокат Т. Л. - Софийска адвокатска колегия, личен № [ЕГН], кантора: Гр. С. 1000, [улица], ет.1, който е и адрес за призоваване срещу Решение № 1929 от 25.02.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

С жалбата се иска отмяна на решението, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Излагат се доводи, затова, че административният орган неправилно е направил заключение, в нарушение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Намира, че Държавната агенция за бежанците не може да се направи обоснован извод, че в момента е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на С.. Счита, че анализът на изложеното в решението за обстановката в С. е формален и не кореспондира с личната бежанска история на С. А. Х.. Административният орган не е изследвал обстоятелството относно местоживееенето на С. А. Х. в С. и региона на страната, в който евентуално ще бъде върнат. В оспорения административен акт липсва каквото и да било изследване на възможността да пътува до конкретно посочения от С. А. Х. регион на С. в настоящия момент.

Намира още, че административният орган също така превратно тълкува и не съобразява предвижданията на Решение на Съда на ЕС от 17 февруари 2009 година подело С - 465/07, съгласно което личният елемент на засягане на молителя може по принцип да се счита за установен, ако в държавата по произход или в съответния регион, в който ще бъде върнато лицето, насилието е в такава висока степен, че самото пребиваване в този район е заплаха за живота и сигурността му. Според оспорващия и в решението си ДАБ не прави обоснована връзка между твърдените от търсещия закрила факти и обстоятелства характеризиращи конкретното му местоживееие в С., в което ще бъде върнат и информация за провинцията - област Д. Ал Зор, която органът излага. По този начин намира за неразгледани по същество остават причините, довели до напускане на местоживееенето на С. А. Х. - поради основателен страх от преследване именно там.

Счита, че в С., провинция Д. Ал Зор е налице безогледно насилие достигало толкова високо ниво, че има сериозни основания да се смята, че цивилно лице, върнато в провинцията, би било, единствено поради своето присъствие на нейна територия, изправено пред реален риск да бъде изложено на сериозна заплаха, посочена в член 15, буква в) от Директива 2011/95/ЕС“.

Според изложеното в жалбата, въпреки, че рисковете, свързани с преследване от страна на предишното правителство, са престанали, други рискове могат да продължат да съществуват или да станат по-изразени. По силата на чл.4, пар.3, б. „а“ от Директива 2011/95/ЕС оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено за всеки отделен случай, като се вземат под внимание всички относими факти, свързани с държавата на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително законите и подзаконовите актове на държавата на произход, както и начинът на тяхното прилагане.

В заключение, в държавата на произход, и конкретното местоживееие продължава да е опасно за населението, поради което са налице и предпоставките по смисъла на закона за предоставянето на международна закрила на С. А. Х..

В съдебно заседание оспорващият се представлява от адвокат Т. Л., която иска да бъде отменено атакуваното решение като неправилно и незаконосъобразно. Намира, че при постановяване на своето решение ДАБ въобще не е преценил ситуацията в областта в С., а именни Д. Ал Зор откъдето е оспорващия. А всяка молба се разглежда индивидуално в зависимост от бежанската история на лицето като се съобразяват със ситуацията в района от който идва търсещият закрила. Не е преценено налице ли чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, поради което считам че са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по отношение на С. Х.. Счита, че е известна е хуманитарната криза в С., като в момента има и безогледното насилие. Представя подробни писмени бележки.

Отвратната страна, чрез юрисконсулт К. моли за отхвърляне на жалбата потвърждаване на решението на Председателя на ДАБ като правилно и законосъобразно издадено. Административния орган е обследвал изцяло бежанската история на чуждия гражданин. Когато е постановен административния акт на 25.02.2025 г. и е предоставена справка от ДАБ към момента на постановяване на решението, това е било актуално и издадено. Сега предоставя нова справка на Дирекция „Международна дейност“ съобразно актуалната и политическа обстановка в С.. Счита, че административния орган е спазил административно-производствените правила при издаването на своя акт и материалния закон. Чуждият гражданин не отговаря на разпоредбите на ЗУБ.

Представителят на СГП, моли да бъде уважена жалбата. Счита, че следва да се съобрази становището на ВКБООН за невръщане на бежанци в С., тъй като ситуацията там е сложна и при връщане на бежанеца в С. може да настъпи опасност за неговия живот и здраве.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по молба за международна закрила с № УП 6788 от 23.07.2024г., чрез ДМ-МВР до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-НС), вх. № В-13-821/23.07.2024г. РПЦ, С., с която е поискана международна закрила в РБ от С. А. Х. от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., етническа принадлежност: арабин, вероизповедание: мюсюлманин сунит, семейно положение: неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС, както и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци, търсещи международна закрила в Република България.

Чужденецът в проведеното с него интервю, обективизирано в протокол рег. № УП 6788/08.08.2024г. С. А. Х., разказва, че е напуснал С. за първи път нелегално през м.март 2022 г. за Турция, работил нелегално. Останал там година и половина, до март 2023г. След това се върнал в С., напуснал края на юни 2024г., защото нямал работа и заради сражения между групировките. На 07.07.2024г. влиза на територията на Република България отново нелегално, с помощта на трафикант, прескочил телено заграждение, около 6 дни бил в гората, след което кола с трафикант го докарала до С.. Като причина да напусне С. е посочил общата обстановка на несигурност, военни действия, нежелание да се върне в родината. Няколко пъти е работил в Л., ходил е там нелегално, работил, най-много 2013г. за 6 месеца.

Мотивира молбата си за международна закрила с проблеми свързани с войната, влошената обща обстановка в С. и лошото икономическо положение на страната. В проведеното с него интервю, обективизирано в протокол рег. № УП 6788/08.08.2024г. С. А. Х. разказва, че е напуснал страната си заради войната, влошената обща обстановка и желанието да потърси по-добър начин на живот. Добавя, че друга причина да напусне страната си е, че няма работа и сигурност. Посочва че „района се контролира от Режима и понякога има сражение между групировките“. Страхува се за живота си и ако е останал там със сигурност е щял да бъде убит, според изложеното в интервюто. Отговорил е че е отбил военната си служба в Д. 2007-2009г.

Търсещият международна закрила декларира, че не е имал проблеми основани на етническата му принадлежност и изповяданата от него религия. Твърди, че никога не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в С., не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан. Декларирал, че не е заплашван лично и никога не му е оказвано физическо и/ли психическо насилие в държавата му на произход.

В хода на производството сирийският гражданин е уведомен, че с цел правилната преценка на подадената от него молба за закрила е необходимо да представи пред ДАБ-МС всички налични и относими към личното му положение и държавата му на произход писмени документи. Към момента на постановяване на процесното решение, жалбоподателят не е представил такива пред органите на ДАБ-МС.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език. Съставена е Евродак дактилоскопна

карта с референтен номер: BR106C2407230011.

С писмо рег№ 6788 от 23.07.2024г. на ДАБ-МС, е изискал от директора на Специализирана дирекция „М“ - Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-17220 от 16.10.2024г., рег. № УП6788/17.10.2024г. в ДАБ/директорът на специализирана дирекция „М“ - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ. Впоследствие е потвърдено становище с писмо рег. № УП6788 от 17.01.2025г.от дирекция „М“, „ДАНС“,

Представено е становище рег. № УП6788 от 20.023.2025., на ст.експерт в ПМЗ-кв. В., С., според което от събраните доказателства предлага на чужденеца да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В хода на административното производство са приети и обсъдени в решението на Председателя на ДАБ при МС- справка с вх. № МД-02-77/03.02.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“, на ДАБ-МС за обстановката в С..

От така представената актуална информация адм. орган е приел, че се извършена преценка на всички релевантни обстоятелства, свързани с личното положение на чуждия гражданин и държавата му на произход, се налага извод за неоснователност на подадената молба за международна закрила. В хода на административното производство молителят не обосновава наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на закона и не посочва никакви причини за основателно опасение от преследване.

При така установените факти и обстоятелства за е направен извод, че за оспорващия не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ. В така представената бежанска история мотиви не са правно значими за търсената закрила. Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване също не заявява. Кандидатът не сочи други релевантни причини или обосноваващи опасения за преследване - не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти в С.. Молителят не е бил заплашван или преследван по етнически или религиозни причини в С.. Чужденецът не заявява наличието на конкретно събитие, поради което е избрал да напусне страната си по произход. Заключение на адм. орган е, че към конкретния момент, той е взел решение да напусне С. без видима причина възползвайки се от факта, че в определен период от време на територията на страната му по произход е съществувал вътрешен въоръжен конфликт характеризиращ се с висока степен на безогледно насилие, че се намира в неблагоприятно външнополитическо отношение и изпитва трудности със спазването на човешките права. Липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещия закрила обуславят извода, че опасенията му от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан и репресиран, в случай, че се завърне в страната си на произход. Няма основания да се приеме, че от страна на официалните власти или на други организации и/или групировки в С. се предприемат безогледно масови репресии срещу гражданите.

Ответникът е приел в оспореното решение, че в настоящия случай от събраните в хода на административното производство доказателства не се установява от една страна сирийският гражданин основателно да се страхува от преследване в държавата си по произход, а от друга, това преследване да е по причина неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо убеждение. В хода на проведеното с чужденеца интервю, от негова страна не са изложени обстоятелства, сочещи за наличието на някое от обстоятелствата, предвидени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ във връзка с чл. 8, ал. 4 и, ал. 5 от ЗУБ. Анализът на заявените обстоятелства сочи, че твърденията на кандидата за международна закрила не попадат в предметния обхват на ЗУБ. В конкретния случай няма добре

обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата за международна закрила. За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително, каквото от съдържащата се информация в справките не се установява.

Предвид информацията за обстановката в С. се налага извода на адм. орган, че оспорвания не е бил изложен на реална опасност от тежки и лични заплахи срещу неговия живот, поради наличието на съществуващия въоръжен конфликт. Изразеното нежелание да отбива военна служба също не е достатъчно основание да се приеме, че за него са налице основания по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Колкото и да са силни убежденията му, те не представляват достатъчно основателна причина за предоставяне на закрила.

Не е констатирано и спрямо жалбоподателя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. и конкретно в населеното място [населено място], в което е живял той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Ето защо адм. орган приема, че за оспорвания не са налице и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. За С. А. Х., не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ. По силата на чл. 4, пар. 3, б. „а“ от Директива 2011/95/ЕС оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено за всеки отделен случай, като се вземат под внимание всички относими факти, свързани с държавата на произход в момента на вземането на решение по молбата, както е процедирал и адм. орган. С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1 т. 2 и т. 4 от ЗУТ, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на заявените от жалбоподателя обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на международна закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Констатирано е още, че липсват и предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България.

Протокола от интервюто е подписан без възражение от присъстващия и наблюдаващ интервюто представител, присъствал е преводач.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 48, ал. 1 от ЗУБ. С оспореното решение председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на С. А. Х., на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

Административният акт отговаря и на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК. В решението се сочат, както фактически, така и правни основания за издаването му, обосноваващи отказа на органа да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

Не са налице допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения.

Установява се от доказателствата по делото, че пред интервюиращ орган към ДАБ, с чужденеца има проведено интервю, отразено в нарочен протокол, състояло се в присъствието на преводач, на език, посочен от търсещия закрила като разбираем и владян от него, включително са налице и данни, че съдържанието на протокола е прочетено на интервюирувания също в присъствието на преводача и на разбираемия за интервюирувания език.

Спазено е изискването на чл.58, ал.10 от ЗУБ, като в случая от ответника е изискано писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила, каквото е дадено преди произнасянето на органа и с него от страна на ДАНС не се възразява предоставянето на статут при наличие на предпоставките за това.

Не са нарушени разпоредбите на чл.35 и чл.36 от АПК, доколкото ответникът не пропуснал да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая и е издал акта си при съобразяване с изложеното от търсещия закрила, и с всички данни и доказателства по преписката.

При извършената проверка относно материалната законосъобразност на атакувания акт, съдът намира следното:

Причините, които българският законодател е уредил като обосноваващи предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут, са посочени в чл.8 и чл.9 от ЗУБ. В нормата на чл.8, ал.1 от ЗУБ са предвидени условията, при наличието на които на чужденец се предоставя статут на бежанец в Република България. Освен да се намира извън държавата си по произход, е необходимо чужденецът да не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея по причини, свързани, от една страна с основателно опасение от преследване, а от друга страна – това преследване да е поради някое от алтернативно изброените характеристики на субекта: неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

Наличието и основателността на опасенията следва да бъдат преценени с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да бъде получена от държавата по произход.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че в хода на производството не се установява спрямо търсещия закрила да е било осъществено визираното в чл.8, ал.1 от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут. От оспорвания не са заявени конкретни обстоятелства, въз основа на които да се направи извод за опасение от преследване основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежността му към определена социална група. Съгласно разпоредбата на чл.8, ал.4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, а според ал.5 на същата норма – действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. Твърдения за подобни действия няма обективирани в разказаната от жалбоподателя бежанска история и не се установяват по делото. Изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсения вид защита, тъй като не могат да се приемат за обосновано опасение от преследване. Той не е заявил спрямо него да е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти в страната му по произход – С.. Не е бил заплашван и върху него не е било оказвано насилие, както и самия той заявява в интервюто.

Същият не е осъждан или преследван по етнически или религиозни причини в С..

По така изложените съображения, правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл.8, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец на С. А. Х..

По отношение наличието на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на чужденеца, следва да се отбележи, че в случая от негова страна не се твърди в държавата си по произход да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл.9 ал.1 т.1 и т.2 от ЗУБ. Няма изложени и твърдения за наличие на обстоятелства като предвидените в чл.9 ал.6 и ал.8 от ЗУБ.

Административният орган е извършил преценка и относно материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, съгласно която норма хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Съдът намира, че последното не е налице в случая, тъй като споделяната пред орган на ДАБ информация за личното положение на жалбоподателя, както и останалите данни и доказателства, не водят до извод, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсещият закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си.

Ответникът е извършил преценката си по прилагане на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ въз основа на обективизираната в Справка вх. № МД-02-77 от 03.02.2025г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ), информация относно Сирийска арабска република. Предвид изложеното в тях е приел, че не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на държава.

Съдът споделя изложените от административния орган съображения и ги намира за обосновани, тъй като са изцяло съобразени с изложената пред него бежанска история.

С оглед изложеното, оспореното решение е законосъобразно на всички основания по чл. 146 от АПК - като издадено от компетентен орган - председателят на ДАБ като орган, който единствен според законодателството на Република България, конкретно ЗУБ има правомощия да предоставя, да отказва и да отнема международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут на основанията по чл. 8 и чл.9 от ЗУБ. Издадено е след проведена процедура по молбата за закрила при спазване на всички изисквания - регистрация на молителя, запознаването му с правата и задълженията му чрез връчване на указания на разбираем за него език и провеждане на лично интервю с участието на преводач. В рамките на производството молителят е имал възможност да представи документи в подкрепа на твърденията си. Интервюто е проведено по начин, който е позволил да даде точни данни и да отстрани всяко съмнение за неточности или противоречия в изявленията си, предвид зададените въпроси. В рамките на производството органът е изискал и обсъдил в решението си подробно относимата информация за страната на произход на молителя, която действително е била актуална към датата на решението. Неотнорми са в тази връзка данни за спорадични актове на насилие, доколкото такива има почти навсякъде по света и никое правителство не може да гарантира абсолютна сигурност и спокойствие на което и да е лице. Такива актове на насилие не обосновават различна квалификация на общата обстановка в С. във

връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и предоставяне на хуманитарен статут. Изводите по този въпрос в решението са правилни, те са валидни и към датата на постановяване на съдебното решение. В съдебно заседание са представени и още две справки на дирекция „Международна дейност“ вх. № МД-02-160 от 14.03.2025г. и вх. № МД-02-262 от 19.05.2025г., видно от последната към 8 май 2025г. Върховния комисариат на бежанците на ООН/ВКБООН/ изчислява, че считано от 08 декември 2024г. около 481 730 сирийци са преминали обратно в С. от съседни страни. С това общият брой на сирийските граждани, които са се завърнали в С. от началото на 2024г. става над 842 570 души. По отношение на вътрешното разселване, според последните данни на работната група за вътрешно разселени лица, към 8 май 2025г./считано от 8 декември 2024г./ 1 186 147 милиона вътрешно разселени лица са се завърнали по домовете си, включително 337 868 души, които са се завърнали от места за вътрешно разселени лица.

Следва да се посочи още, че справките за актуалната общественно-политическа обстановка в С., представени от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ са също официални свидетелстващи документи, съставени по установен ред и форма и се ползват с материална доказателствена сила за установените в тях обстоятелства.

В заключение, въпреки, че в някои части на територията на С. положението е нестабилно и напрегнато, са започнали процеси на стабилизиране на обстановката и функциониране на обществените услуги. Оспорващият не посочва същите да са били изложени на ситуации, от които да се направи обосновано предположение, че завръщането му тази страна бил го изложило на опасност по смисъла на чл.9 от ЗУБ.

Всичко това води до извода, обоснован и от административния орган, че за С. А. Х., не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1-3 от ЗУБ при завръщането му в С..

Не е нарушена и забраната по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, при връщане в С. на С. А. Х., ЛНЧ [ЕГН], няма да бъдат застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение. Той няма да бъде изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Нито личната му бежанска история, нито ситуацията в С. възпрепятстват връщането в страната по произход, при спазване на разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. Както в проведеното интервю, сирийският гражданин излага причината, поради която е напуснал страната по произход, а именно по-добър живот, това са чисто икономически причини и причини от личен характер, което го прави мигрант, а не бежанец по смисъла на закона. От друга страна липсата на работа и трудния начин на живот са лични мотиви, както и дезертирането от военна служба, което също не е основание за предоставяне на статут – бежански или хуманитарен. В този смисъл адм. орган е изложил подробни мотиви позовавайки се на Наръчник по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН през 1992г., глава пет, „В“, с дадено тълкуване и на определението за дезертьори и лица, които се отклоняват от военна служба, а именно, че в С. военната повинност е задължителна и дезертирането се счита за криминално престъпление, а не за преследване. В този смисъл правилно адм. орган е направил извод, че оспорващия не е доказал предпоставките по ЗУБ за бежанец, тъй като в допълнение оспорващия не е доказал, че евентуално участие във военни действия би противоречало на негови политически, религиозни убеждения. По силата на чл.4, пар.3, б. „а“ от Директива 2011/95/ЕС оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено за всеки отделен случай, т.е. така както е процедирал адм. орган, видно от събраните по делото доказателства, като се вземат под внимание всички относими факти,

свързани с държавата на произход в момента на вземането на решение по молбата.

В заключение, в случая не са налице материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ на жалбоподателя. Данните, съдържащи се в проведеното с него интервю, налагат извод за липса на доказателства той да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унизително отнасяне, тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Адм. орган е изследвал обстановката в С., съпоставена с личната бежанска история на лицето. Правилно адм. орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на молителя по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Не са налице доказателства за това, че ситуацията в С. достига до границите на безогледно насилие, породено от вътрешен или международен въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи. В настоящия случай следва да бъде отчетено и постановеното решение на Съда на ЕС от 17.02.2009 г. по дело C-465/07 по тълкуването и прилагането на чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, във връзка с чл. 2, буква д) от същата директива. Съгласно това решение съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение характеристики; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая тези критерии не са изпълнени. Следва да се отчете и фактът, че самият жалбоподател не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплахата за живота и сигурността му в С.. Напротив- изрично е посочил, че не бил жертва на насилие и не били отправяни заплахи срещу него или семейството му. В този смисъл е обективизирана и актуална съдебна практика на ВАС в решение № 5268 от 20.05.2025г. решение по адм. дело № 3330/2025г. на ВАС.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд София – град, I-во отделение, 4-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. Х., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], адрес за кореспонденция [населено място], [улица] ПМЗ-„В.“ към РПЦ-С. на ДАБ при МС срещу

Решение № 1929 от 25.02.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ